31. Den gemensamma parlamentariska församlingen erinrar om EU:s positiva erfarenhet av att skydda minoriteters rättigheter och finna fredliga lösningar på gränskonflikter.

32. Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar AVS- och EU-länderna att erkänna den positiva roll som grundfördraget för Afrikanska unionen spelar, varvid den noterar att detta fördrag slår fast att regeringar som kommer till makten på ett författningsvidrigt sätt inte ska ha rätt att delta i Afrikanska unionens verksamhet.

33. Den gemensamma parlamentariska församlingen anser att det afrikanska systemet för inbördes utvärdering på ett effektivt sätt stärker demokratiska institutioner som främjar mångfald och ansvarsfullt politiskt agerande. Församlingen uppmanar regionala och subregionala organisationer verksamma inom AVS-området att i detta sammanhang i större grad uppmärksamma frågor som rör minoritetsgruppers ställning.

34. Den gemensamma parlamentariska församlingen uppdrar åt medordförandena att översända denna resolution till AVS–EG-ministerrådet, Afrikanska unionens kommission, det panafrikanska parlamentet, de nationella och regionala parlamenten, Europeiska kommissionen, FN och regionala organisationer samt till EU:s och Afrikanska unionens ordförandeskap.

RESOLUTION [1]

om avtalen om ekonomiska partnerskap och deras inverkan på AVS-staterna

Den gemensamma parlamentariska församlingen antar denna resolution

— med beaktande av sammanträdet i Prag (Tjeckien) den 6–9 april 2009,

— med beaktande av artikel 17.1 i arbetsordningen,

— med beaktande av artikel 178 i fördraget om Europeiska gemenskapen,

— med beaktande av partnerskapsavtalet mellan medlemmarna i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet, å ena sidan, och Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å andra sidan, undertecknat i Cotonou den 23 juni 2000 (Cotonouavtalet) [2],

— med beaktande av beslutet [3] från det elfte ordinarie sammanträdet av Afrikanska unionens församling av stats- och regeringschefer, i Sharm-el-Sheik (Egypten) den 30 juni–1 juli 2008, om rapporten om avtalen om de ekonomiska partnerskapsavtalen,

— med beaktande av beslutet från det tionde ordinarie sammanträdet av Afrikanska unionens församling av stats- och regeringschefer, i Addis Ababa (Etiopien) den 31 januari - 2 februari 2008, om rapporten om avtalen om de ekonomiska partnerskapsavtalen,

— med beaktande av Accraförklaringen, antagen den 3 oktober 2008 vid det sjätte toppmötet med AVS-ländernas stats- och regeringschefer [4],

— med beaktande av meddelandet från kommissionen till rådet, Europaparlamentet samt Europeiska ekonomiska och sociala kommittén av den 12 april 2005 – Konsekvens i utrikespolitiken – Om snabbare framsteg i strävan att uppnå millennieutvecklingsmålen [5],

---

(1) Godkänd av den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen den 9 april 2009 i Prag (Tjeckien).
(2) EGT L 317, 15.12.2000, s. 3.
(3) AU/Dec. 197(XI).
(4) AVS/28/025/08.
(5) KOM(2005) 134.

— med beaktande av rådets slutsatser (allmänna frågor och yttre förbindelser) från maj 2005 om millennieutvecklingsmålen ([1]),

— med beaktande av rådets förordning (EG) nr 980/2005 av den 27 juni 2005 om tillämpning av Allmänna preferenssystemet ([2]),

— med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1528/2007 av den 20 december 2007 om tillämpning av de ordningar som ska tillämpas på produkter med ursprung i vissa stater som ingår i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS) enligt avtal om att sluta ekonomiska partnerskapsavtal eller som leder till att sådana partnerskapsavtal sluts ([3]),

— med beaktande av slutsatserna från det 2870:e mötet i Europeiska unionens råd (allmänna frågor och yttre förbindelser) om avtal om ekonomiskt partnerskap av den 26-27 maj 2008,

— med beaktande av den resolution som AVS–EU: s ministerråd antog i Addis Abeba den 13 juni 2008,

— med beaktande av meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet och rådet – Från Kairo till Lissabon – Det strategiska partnerskapet mellan EU och Afrika av den 27 juni 2007 (KOM(2007) 357),

— med beaktande av meddelandet från kommissionen till Europaparlamentet och rådet – Avtal om ekonomiskt partnerskap av den 23 oktober 2007 (KOM(2007) 635),

— med beaktande av allmänna tull- och handelsavtalet (Gatt), särskilt artikel XXIV,

— med beaktande av FN:s millenniedeklaration av den 8 september 2000, i vilken världssamfundet gemensamt fastställde kriterier för fattigdomsutrotning, de s.k. millennieutvecklingsmålen,

— med beaktande av deklarationen från den andra konferensen som anordnades av de afrikanska ministrarna med ansvar för integration och som antogs i Kigali i Rwanda den 26–27 juli 2007,

— med beaktande av förklaringarna från Afrikanska unionens fjärde och femte handelsministerkonferens i Addis Ababa den 3 april 2008 respektive den 2 mars 2009, om avtal om ekonomiskt partnerskap,

— med beaktande av rapporten som ledamoten av den franska nationalförsamlingen, Christiane Taubira, lade fram den 16 juni 2008: "Les Accords de Partenariat Economique entre l'Union européenne et les pays ACP. Et si la Politique se mêlait enfin des affaires du monde?",

— med beaktande av Europaparlamentets resolution om sina rekommendationer till kommissionen om förhandlingarna om ekonomiska partnerskapsavtal med AVS-regionerna och -staterna av den 26 september 2002 ([4]),

— med beaktande av Europaparlamentets resolution om utvecklingspåverkan av avtalen om ekonomiskt partnerskap av den 23 mars 2006 ([5]),

— med beaktande av Europaparlamentets resolution av den 23 maj 2007 om ekonomiska partnerskapsavtal ([6]),

([1]) 9266/05
([2]) EUT L 169, 30.6.2005, s. 1.
([3]) EUT L 348, 31.12.2007, s. 1–154.
([4]) EUT C 273 E, 14.11.2003, s. 305.
([5]) EUT C 292 E, 1.12.2006, s. 121.
([6]) EUT C 102 E, 24.4.2008, s. 301.

— med beaktande av Europaparlamentets resolution av den 23 maj 2007 om EU:s handelsrelaterade bistånd [1],

— med beaktande av Europaparlamentets resolution av den 12 december 2007 om ekonomiska partnerskapsavtal [2],

— med beaktande av Europaparlamentets resolution av den 19 februari 2004 om de ekonomiska partnerskapsavtalen: svårigheter och framtidsperspektiv [3],

— med beaktande av Europaparlamentets resolution av den 23 november 2006 om en översyn av förhandlingarna om avtal om ekonomiskt partnerskap [4],

— med beaktande av Kigaliförklaringen av den 20 november 2007 om utvecklingsvänliga avtal om ekonomiskt partnerskap [5],

— med beaktande av rapporten från utskottet för ekonomisk utveckling, finanser och handel (AVS-EU 100.463/09), och av följande skäl:

A. Enligt artikel 36.1 i Cotonouavtalet är EU och AVS-staterna överens om att ”sinsemellan upprätta en ny, med WTO-reglerna förenlig, handelsordning, varigenom hindren för handeln mellan dem gradvis undanröjs och samarbetet inom alla för handeln relevanta områden byggs ut”.

B. Enligt artikel 37.3 i avtalet ska dock den ”förberedande perioden också utnyttjas för att bygga upp kapaciteten inom den offentliga och privata sektorn i AVS-staterna”.

C. Förhandlingarna mellan EU och AVS-gruppen om frågor av allmänt intresse inleddes 2002. Därefter följde separata EU-förhandlingar med sex regioner för avtal om ekonomiska partnerskap (Västindien, Västafrika, Centralafrika, Östafrika, Södra Afrika utom SADC och Stillahavsområdet).

D. 15 medlemsstater i Cariforum paraferade ett avtal om ekonomiskt partnerskap med EU och dess medlemsstater den 16 december 2007.

E. 18 afrikanska länder, varav 8 länder som hör till gruppen minst utvecklade länder, paraferade s.k. språngbrädesavtal om ekonomiska partnerskap i november och december 2007. 29 övriga afrikanska AVS-länder, varav tre som inte hör till gruppen minst utvecklade länder, paraferade inga avtal om ekonomiskt partnerskap. Sydafrika har redan undertecknat avtalet om handel, utveckling och samarbete med EU, ett avtal som är förenligt med WTO:s handelssystem.

F. Papua Nya Guinea och Fiji, två AVS-länder som inte hör till de minst utvecklade, paraferade ett interimsavtal om ekonomiskt partnerskap den 23 november 2007. De övriga Stillahavsländerna i AVS-gruppen (sex länder som hör till de minst utvecklade länderna och sju som inte gör det) paraferade inget avtal.

G. År 2008 undertecknades enbart avtalet mellan Cariforum och EU och interimsavtalen mellan EU och Elfenbenskusten och EU och Kamerun.

---

[1] EUT C 102 E, 24.4.2008, s. 291.
[2] Antagna texter, P6_TA(2007)0614.
[3] EUT C 120, 30.4.2004, ss. 16–22.
[4] EUT C 330, 30.12.2006, ss. 36–40.
[5] EUT C 58, 1.3.2008, ss. 44–46.

H. Från och med den 1 januari 2008 har EU tillämpat importordningar på produkter med ursprung i AVS-stater som paraferat avtal om ekonomiska partnerskap eller avtal om språngbrädesavtal om ekonomiska partnerskap, såsom fastställts i dessa avtal ([1]).

I. Afrika och Stillahavsområdet fortsätter sina förhandlingar med EU i syfte att sluta fullständiga avtal om ekonomiskt partnerskap, och hälften av AVS-staterna har ännu inte paraferat eller undertecknat något sådant avtal.

J. AVS-staterna har förklarat att de är bekymrade över ”omtvistade villkor” i de första avtalen om ekonomiskt partnerskap, och har begärt att denna fråga ska behandlas innan de undertecknar avtalet.

K. Det har upprepade gånger bekräftats av samtliga partner att de ekonomiska partnerskapsavtalen ska ses som utvecklingsinstrument för att främja hållbar utveckling, regional integration och minskad fattigdom i AVS-staterna.

L. Anpassningskostnaderna från de ekonomiska partnerskapsavtalen kommer att ha en betydande inverkan på utvecklingen i AVS-länderna. Denna inverkan, medan svår att förutse i detalj, kommer troligtvis att bestå av en direkt inverkan i form av minskade tullavgifter och en indirekt inverkan genom kostnader för anpassning eller socialt stöd på områdena för sysselsättning, ökad kompetens, produktion, exportdiversifiering och reform av de offentliga finansiella förvaltningarna.

M. 21 AVS-länder, varav vissa ännu inte har undertecknat ett ekonomiskt partnerskapsavtal, har fastställt särskilda belopp för följdåtgärder till de ekonomiska partnerskapsavtalen i sina nationella vägledande program för den tionde europeiska utvecklingsfonden.

N. De ekonomiska partnerskapsavtalens utvecklingsinverkan kan, i vissa fall tillfälligtvis, i AVS-länderna leda till

— en minskning av nettotullintäkterna och effekterna på AVS-staternas budgetar,

— svårigheter att integrera AVS-områden regionalt på grund av att vissa länder har paraferat interimsavtal, vilket äventyrar det nödvändiga upprättandet av en lämplig ram för en integrerad ekonomisk utveckling som kan bidra till ekonomisk tillväxt i AVS-staterna,

— förbättrat utbud i AVS-ländernas ekonomier och kundernas tillgång till importerade EU-produkter,

— ökad export till EU från AVS-länderna, bland annat genom förbättrade ursprungsregler, vilket kommer att bidra till ekonomisk tillväxt, ökad sysselsättning och större statsinkomster som kan användas till att finansiera sociala åtgärder,

— regional integration i AVS-områdena som har kapacitet att förbättra ramen för ekonomisk utveckling och som därför skulle bidra till ekonomisk tillväxt,

— en god användning av medlen för handelsrelaterad bistånd i samband med de ekonomiska partnerskapsavtalen,

— genomförande av reform- och svarsåtgärder i AVS-länderna, särskilt vad gäller offentliga finansiella förvaltningar, uppbärande av tullavgifter och införande av ett nytt skatteintäktssystem.

O. Handeln inom och mellan AVS-regionerna och mellan AVS-länderna och andra utvecklingsländer (handelssamarbete syd–syd) kan ha stora positiva effekter på AVS-ländernas utveckling.

([1]) Rådets förordning (EG) nr 1528/2007 av den 20 december 2007 om tillämpning av de ordningar som ska tillämpas på produkter med ursprung i vissa stater som ingår i gruppen av stater i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet (AVS) enligt avtal om att sluta ekonomiska partnerskapsavtal eller som leder till att sådana partnerskapsavtal sluts (EUT L 348, 31.12.2007, s. 1).

P. De mål som uppställdes i Cotonouavtalet var att göra de ekonomiska partnerskapsavtalen till instrument som främjar hållbar utveckling, utplånandet av fattigdom, successiv integrering av AVS-regionens ekonomier i världsekonomin och förstärkning av den regionala integrationen.

Q. Vid toppmötet mellan EU och Afrika i Lissabon i december 2007 förklarade kommissionens ordförande José Manuel Barroso att ”det kommer att bli möjligt att se över bestämmelserna i de avtal om ekonomiskt partnerskap som undertecknats av de båda parterna under de senaste månaderna”.

R. Eftersom befolkningarna i AVS-länderna är de som har drabbats hårdast av den globala finans- och livsmedelskrisen behövs det nu mer än någonsin insatser för att uppnå millennieutvecklingsmålen.

1. Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar enträget EU:s medlemsstater att respektera sina åtaganden om att öka det offentliga utvecklingsbiståndet för att bidra till att förstärka handelskapaciteten, vilket kommer att göra det möjligt att införa följdåtgärder i form av regionala handelsrelaterade biståndspaket för genomförandet av ekonomiska partnerskapsavtal som bidrar till deras positiva effekt på utvecklingen. Församlingen understryker att undertecknandet av ett ekonomiskt partnerskapsavtal inte är en förutsättning för att få Aid for Trade-medel.

2. Den gemensamma parlamentariska församlingen betonar att avtalen om ekonomiskt partnerskap är utvecklingsinstrument som bör avspegla AVS-ländernas såväl nationella som regionala behov och intresse av minskad fattigdom, uppnåendet av millennieutvecklingsmålen och respekt för de grundläggande mänskliga rättigheterna, såsom rätt till föda och tillgång till grundläggande offentliga tjänster. Församlingen uppmanar enträget rådet, kommissionen och medlemsstaternas regeringar att göra allt de kan för att återställa en atmosfär av förtroende, ömsesidig respekt och säkerhet i de fall där förbindelserna har försämrats under förhandlingarnas gång.

3. a) Den gemensamma parlamentariska församlingen påminner EU-institutionerna och EU-regeringarna om att varken ingåendet eller förkastandet av ett ekonomiskt partnerskapsavtal får leda till en situation där ett AVS-land kan komma att se sig i en mindre gynnsam situation än under handelsbestämmelserna i Cotonouavtalet.

b) Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar EU att tillhandahålla tillräckliga och förutsebara extra resurser utöver medlen från Europeiska utvecklingsfonden för att täcka anpassningskostnader, förstärka utbudet och infrastrukturen, förbättra regleringen och konkurrenskraften och stärka de nationella och regionala förbindelserna.

c) Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar vidare EU att inte koppla utbetalningar av medel från den tionde Europeiska utvecklingsfonden och handelsbiståndet till undertecknandet av ett fullständigt avtal om ekonomiskt partnerskap.

4. Den gemensamma parlamentariska församlingen betonar att WTO-förenlighet såsom det definieras i artikel XXIV i GATT endast hänför sig till handel med varor och kräver att en betydande del av handeln avregleras inom en rimlig tidsperiod, och uppmanar rådet och kommissionen att anta förslag som enbart rör varor från AVS-länderna och som är förenliga med WTO:s bestämmelser.

5. Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar AVS-länderna och Europeiska kommissionen att på bästa möjliga sätt använda de medel som finns tillgängliga för handelsrelaterat bistånd för att stödja reformen i områden som är viktiga för den ekonomiska utvecklingen, för att förbättra infrastrukturen där det är nödvändigt att mer effektivt dra nytta av de möjligheter som de ekonomiska partnerskapsavtalen erbjuder, att kompensera nettoförlusterna från tullavgifter och främja skattereformer så att de offentliga investeringarna i de sociala sektorerna inte minskar, att investera i produktionskedjan för att diversifiera exportproduktionen och att producera mer exportvaror med ett högre mervärde.

6. Den gemensamma parlamentariska församlingen upprepar sin tidigare ståndpunkt att avtalen om ekonomiskt partnerskap inte bör finansieras via Europeiska utvecklingsfonden utan via det kompletterande handelsbistånd som EU utlovade 2005, dvs. 2 miljarder euro per år från 2010, varav 50 procent till AVS-länderna. Församlingen motsätter sig att avtalen om ekonomiskt partnerskap i något avseende ställs som villkor för beviljande av EU-bistånd, och uppmanar kommissionen att se till att tillgången till medel från den tionde Europeiska utvecklingsfonden frikopplas från resultaten av och takten i förhandlingarna.

7. Den gemensamma parlamentariska församlingen påpekar att de ökningar av det offentliga utvecklingsbiståndet som medlemsstaterna utlovat i första hand bör användas för att fördubbla insatserna för att uppnå millennieutvecklingsmålen i de AVS-länder som drabbats hårdast av följderna av den globala finans- och livsmedelskrisen, som varje dag äventyrar de resultat som uppnåtts för att uppfylla dessa mål.

8. Den gemensamma parlamentariska församlingen understryker också att alla avtal bör respektera asymmetrin till fördel för AVS-länderna både när det gäller omfånget på produkterna och övergångsperioderna och att det i de ekonomiska partnerskapsavtalen bör ingå konkreta garantier för skydd av sektorer som enligt AVS-länderna är känsliga.

9. Den gemensamma parlamentariska församlingen konstaterar med bestörtning att EG är färd med att ingå ett avtal om bananer med leverantörsländer i Latinamerika med mest-gynnad-nationsstatus som kommer att hota bananindustrins överlevnad i AVS-länderna och därtill, i synnerhet, undergräva den hållbara ekonomiska och sociala utvecklingen av små och sårbara ekonomier. Församlingen uppmanar Europeiska kommissionen att se till att åtgärder vidtas för att trygga utkomstmöjligheterna för småskaliga bananodlare, vilka är de mest utsatta.

10. Den gemensamma parlamentariska församlingen understryker att man vid utformningen av stödåtgärder kopplade till de ekonomiska partnerskapsavtalen bör beakta vad den regionala integrationen och de ekonomiska förbindelserna med andra utvecklingsländer betyder för AVS-ländernas utveckling.

11. a) Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar enträget Europeiska kommissionen att ge AVS-länderna möjlighet att omförhandla de omtvistade villkoren innan de undertecknar avtalen och att ge dem tillräckligt med tid för att utvärdera avtalen och lägga fram förslag till dem innan de antar dem samt att tillhandahålla rådgivning i de frågor som AVS-förhandlarna anser vara lämpliga. Församlingen understryker särskilt betydelsen av att beakta de frågor som är angelägna för partnerländerna, deras parlament, de lokala myndigheterna och civilsamhällena inom ramen för förhandlingarna om de fullständiga avtalen om ekonomiskt partnerskap, som inte heller får ingås förhastat eller under påtryckningar.

b) Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar Europeiska kommissionen att genomföra ett fullständigt samråd med länderna i AVS-gruppen i enlighet med artikel 12 i Cotonouavtalet innan den ingår några åtaganden som kan ha en negativ inverkan på den ekonomiska integrationen i AVS-regionerna och på handelsförbindelserna mellan AVS och EU.

12. Den gemensamma parlamentariska församlingen understryker att ekonomiska partnerskapsavtal bör innehålla en översynsklausul, enligt vilken avtalen ska ses över 5 år efter det att avtalet undertecknats, varvid de nationella parlamenten, Europaparlamentet och det civila samhället formellt ska inbjudas att delta. Dessa avtal bör även innehålla förstärkta bestämmelser om övervakning och utvärdering för att kunna fastställa avtalens inverkan på den nationella och regionala utvecklingen och på målen för fattigdomsminskning i stället för att bara fastställa i hur hög grad avtalen efterlevs. Det måste även finnas en mekanism för överklagan så att det blir möjligt att ändra eller upphäva alla aspekter av avtalen som kan utgöra ett hinder för den regionala integrationen eller motverka insatserna att minska fattigdomen och uppnå millennieutvecklingsmålen.

13. a) Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar AVS-regeringarna att göra nödvändiga reformer i strävan att få till stånd en god förvaltning, särskilt inom den offentliga förvaltningen, så som i samband med offentliga finansiella förvaltningar, uppbärande av tullavgifter, skatteintäktssystem, kampen mot korruption och bristande förvaltning.

b) Den gemensamma parlamentariska församlingen kräver att alla aktörer, särskilt regeringarna och parlamenten, aktivt medverkar i förhandlingarna och att det civila samhället inbegrips i högre grad för att uppnå ett regionalt samförstånd innan ett fullständigt avtal om ekonomiskt partnerskap undertecknas.

14. Den gemensamma parlamentariska församlingen understryker att insynen i förhandlingarna och resultatet av dem måste öka för att politiker, parlamentariker och företrädare för det civila samhället ska kunna granska dessa offentligt.

15. Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar EU:s institutioner och regeringar att göra sitt yttersta för att återupprätta en anda av förtrolighet, ömsesidig respekt och förtroende om denna skadats vid förhandlingarna.

16. Den gemensamma parlamentariska församlingen betonar att genomförandet av de ekonomiska partnerskapsavtalen bör övervakas av ett parlamentsorgan. Detta parlamentsorgan bör bildas ur den gemensamma parlamentariska AVS–EU-församlingen och dess organ och även i fortsättningen vara nära anknuten till eller en del av denna församling i syfte att beakta avtalens inverkan på AVS-staternas ekonomier såsom parterna kom överens om i Cotonouavtalet.

17. Den gemensamma parlamentariska församlingen understryker i synnerhet den viktiga roll som de nationella parlamenten och de icke-statliga aktörerna spelar i uppföljningen och kontrollen av de ekonomiska partnerskapsavtalen, och efterlyser deras systematiska medverkan i pågående förhandlingsprocesser. Detta kräver en tydlig dagordning för fortsatta förhandlingar, som stöds av AVS-länderna och EU och som grundar sig på medverkan.

18. Den gemensamma parlamentariska församlingen rekommenderar att Europaparlamentet närhelst det är möjligt inväntar AVS-parlamentens yttranden om resultaten av förhandlingarna om avtalet om ekonomiskt partnerskap för att kunna beakta dessa resultat innan det ger sitt samtycke.

19. a) Den gemensamma parlamentariska församlingen anser att Europeiska utvecklingsfondens regionala strategidokument och regionala vägledande program bör innehålla ett viktigt, systematiskt och väl underbyggt stöd för genomförandet av de ekonomiska partnerskapsavtalen, med beaktande av den nödvändiga reformprocessen som ska göra de ekonomiska partnerskapsavtalen till en framgång.

    b) Den gemensamma parlamentariska församlingen kräver att man i handlingarna om de fullständiga avtalen om ekonomiskt partnerskap tar hänsyn till eventuella inkomstförluster i respektive AVS-region och AVS-land som förutses i konsekvensanalyserna samt föreskriver möjligheter till omförhandling om detta skulle visa sig nödvändigt.

    c) Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar alla AVS-regioner att snarast möjligt anordna seminarier om den regionala strategin och de vägledande regionala programmen i Europeiska utvecklingsfonden för att utvärdera deras inverkan på genomförandet av avtalen om ekonomiskt partnerskap.

    d) Den gemensamma parlamentariska församlingen uppmanar EU och AVS-staterna att ta hänsyn till den rådande globala krisen i avtalen om ekonomiskt partnerskap för att minska följderna av den globala ekonomiska nedgången för AVS-länderna.

20. Den gemensamma parlamentariska församlingen framhåller att en AVS-stats undertecknande av ett interimsavtal inte får äventyra möjligheten för AVS-regionerna att ingå ett fullständigt avtal om ekonomiskt partnerskap med EU. I avtalet ska utvecklingsdimensionen och insatserna för att integrera de regionala ekonomierna beaktas, och målsättningen ska vara att konsolidera samarbetet mellan AVS- och EU-länderna.

21. Den gemensamma parlamentariska församlingen upprepar återigen att det är nödvändigt att identifiera de sårbara produkter som ska undantas från liberaliseringen av handeln.

22. Den gemensamma parlamentariska församlingen betonar betydelsen av att i den anda av partnerskap som förenar AVS- och EU-länderna återställa det förtroende mellan parterna som rubbats av förhandlingarna om avtalen om ekonomiskt partnerskap.

23. Den gemensamma parlamentariska församlingen uppdrar åt talmännen att översända denna resolution till AVS–EU-rådet, Europaparlamentet, Europeiska kommissionen, Europeiska rådets ordförandeskap, Afrikanska unionen, det panafrikanska parlamentet, de nationella och regionala parlamenten och AVS-ländernas regionala organisationer.